

Druk nr 3180

Warszawa, 29 lipca 2004 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Komisja Kultury Fizycznej i Sportu
KFS-020-4-04

Pan
Józef Oleksy
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu, Komisja Kultury Fizycznej i Sportu wnosi projekt ustawy:

**- o zmianie ustawy o kulturze fizycznej
i ustawy o żegludze śródlądowej.**

Do reprezentowania Komisji w pracach nad projektem ustawy został upoważniony poseł Tadeusz Tomaszewski.

Przewodniczący Komisji

(-) Mirosław Drzewiecki

Projekt
15.07.2004 r.

USTAWA
z dnia 2004 r.

o zmianie ustawy o kulturze fizycznej i ustawy o żegludze śródlądowej

Art. 1.

W ustawie z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz.U. z 2001 r. Nr 81, poz. 889, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) zawodnikiem jest osoba uczestnicząca we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez właściwy polski związek sportowy, posiadająca licencję albo inny równorzędny dokument zezwalający na udział w tym współzawodnictwie.”;

2) w art. 7a dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia ewidencji uczniowskich klubów sportowych i stowarzyszeń kultury fizycznej nieprowadzących działalności gospodarczej, uwzględniając treść wniosku o wpis do ewidencji, rodzaje dokumentów wymaganych przy składaniu wniosku, dane podlegające wpisowi do ewidencji, tryb zgłaszania zmiany danych i wniosku o wykreślenie z ewidencji oraz rodzaje dokumentów potwierdzających wpis do ewidencji.”;

3) w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kluby sportowe, o których mowa w art. 6 ust. 2 oraz w art. 7 ust. 1, w liczbie co najmniej trzech mogą zakładać związki klubów, zwane dalej „związkami sportowymi”.”;

4) po art. 10 dodaje się art. 10a w brzmieniu:

„Art. 10a. 1. Status polskiego związku sportowego posiada także ogólnopolskie stowarzyszenie działające w dyscyplinie wędkarstwa sportowego oraz ogólnokrajowe stowarzyszenie działające w dziedzinie sportów lotniczych.

2. Do stowarzyszeń, o których mowa w ust. 1, przepisy art. 10 ust. 2-5 oraz art. 13 ust. 5 stosuje się odpowiednio.”;

5) w art. 12 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2001 r. Nr 102, poz. 1115, z 2002 r. Nr 4, poz. 31, Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 93, poz. 820, Nr 130, poz. 1112 i Nr 207, poz. 1752 oraz z 2003 r. Nr 203, poz. 1966.

„3. Polski Komitet Paraolimpijski ustala skład reprezentacji kraju na igrzyska paraolimpijskie.”;

6) w art. 15:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organem nadzorującym działalność polskich związków sportowych i związków sportowych o zasięgu ogólnokrajowym działających w wielu dyscyplinach i dziedzinach sportu oraz stowarzyszeń, o których mowa w art. 10a, jest Prezes Polskiej Konfederacji Sportu.”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb przeprowadzania kontroli, o której mowa w ust. 3, uwzględniając prawa i obowiązki kontrolującego i kontrolowanego, rodzaje dowodów stanowiących podstawę ustaleń kontroli oraz treść protokołu kontroli i wystąpień pokontrolnych.”;

7) w art. 16:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Nadzorem Prezesa Polskiej Konfederacji Sportu nie są objęte decyzje, o których mowa w art. 41 ust. 1 i 2.”;

8) art. 18a oraz art. 18b otrzymują brzmienie:

„Art. 18a. 1. W jednostkach samorządu terytorialnego działają rady sportu powołane przez właściwe organy wykonawcze spośród przedstawicieli organizacji i instytucji realizujących zadania w zakresie kultury fizycznej, z zastrzeżeniem art. 18b.

2. Do zadań rady sportu należy w szczególności opiniowanie:

- 1) strategii rozwoju gmin, powiatów i województw w zakresie kultury fizycznej,
- 2) projektu budżetu w części dotyczącej kultury fizycznej,
- 3) projektów uchwał dotyczących rozwoju kultury fizycznej,
- 4) programów bazy sportowej na danym terenie,
- 5) planów imprez sportowych i rekreacyjnych organizowanych przez różne organizacje na danym terenie, dofinansowywanych przez jednostki samorządu terytorialnego.

Art. 18b. Zadania rady sportu na szczeblu wojewódzkim wykonuje wojewódzkie interdyscyplinarne stowarzyszenie kultury fizycznej będące członkiem Polskiej Federacji Sportu Młodzieżowego.”;

9) w art. 21 wyrazy „jest dobrowolne i” zastępuje się wyrazem „wyczynowego”;

10) w art. 22 w ust. 1 po wyrazie „Sport” dodaje się wyraz „wyczynowy”;

11) art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Art. 24. 1. Uczestnictwo we współzawodnictwie sportowym, o którym mowa w art. 10 ust. 5 pkt 1, wymaga posiadania licencji albo innego równorzędnego dokumentu.

2. Licencję albo inny równorzędny dokument przyznaje właściwy polski związek sportowy na wniosek osoby zainteresowanej. Do wniosku należy dołączyć:
 - 1) zaświadczenie lekarskie o zdolności do uprawiania określonej dyscypliny lub dziedziny sportu,
 - 2) dokument potwierdzający kwalifikacje określone na podstawie art. 53 ust. 2,
 - 3) pisemną zgodę przedstawicieli ustawowych w przypadku, o którym mowa w art. 23 ust. 1.
3. Polski związek sportowy może pobierać opłatę za wydanie licencji albo innego równorzędnego dokumentu, w wysokości nieprzekraczającej poniesionych kosztów.
4. Licencja albo inny równorzędny dokument nie może być przedmiotem obrotu.”;

12) w art. 25:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, zakres badań lekarskich zawodników oraz częstotliwość ich przeprowadzania, uwzględniając specyfikę poszczególnych dyscyplin oraz potrzebę szczególnej ochrony zdrowia zawodników.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Szczegółowe prawa i obowiązki zawodnika, w tym status zawodnika amatora i zawodnika posiadającego status zawodnika profesjonalnego oraz prawa i obowiązki członka kadry narodowej, określa właściwy polski związek sportowy.”,

c) w ust. 3 wyrazy „w ust. 1” zastępuje się wyrazami „w ust. 1 i 2”,

d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. W przypadku kadry narodowej sportowców niepełnosprawnych, jej skład ustala właściwe stowarzyszenie o zasięgu ogólnokrajowym, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej i sportu.”;

13) w art. 29 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność w zakresie sportu profesjonalnego mogą prowadzić polskie związki sportowe, sportowe spółki akcyjne oraz inne osoby prawne i fizyczne będące przedsiębiorcami w rozumieniu odrębnych przepisów.”;

14) art. 36 otrzymuje brzmienie”

„Art. 36. 1. W dyscyplinach lub dziedzinach sportu, w których współzawodnictwo sportowe jest organizowane w formie rozgrywek ligowych, właściwy polski związek sportowy, wpisany do rejestru może utworzyć ligę zawodową, a w przypadku gdy ponad połowa klubów biorących udział w rozgrywkach działa w formie sportowych spółek akcyjnych, związek jest obowiązany utworzyć ligę zawodową.

2. Liga zawodowa jest zarządzana przez odrębną od polskiego związku sportowego osobę prawną działającą w formie spółki w oparciu o przepisy kodeksu spółek handlowych.
3. W skład ligi zawodowej w grach zespołowych wchodzi wyłącznie sportowe spółki akcyjne, z zastrzeżeniem ust. 4.
4. Na wniosek polskiego związku sportowego, o którym mowa w ust. 1, Prezes Polskiej Konfederacji Sportu może wyrazić zgodę na czasowy udział stowarzyszeń kultury fizycznej w lidze zawodowej.
5. Zasady funkcjonowania ligi zawodowej ustalane są w formie umowy pomiędzy właściwym polskim związkiem sportowym i spółką zarządzającą ligą zawodową. Umowa ta powinna zawierać postanowienia gwarantujące właściwemu polskiemu związkowi sportowemu, co najmniej:
 - 1) realizację zobowiązań krajowych i zagranicznych, w tym zadań określonych w art. 10 ust. 1 pkt 3,
 - 2) wykonywanie uprawnień dyscyplinarnych,
 - 3) realizację zadań związanych z właściwym przygotowaniem reprezentacji narodowej do udziału w zawodach międzynarodowych,
 - 4) udział w przychodach związanych z zarządzaniem ligą zawodową.
6. Zawarcie umowy wymienionej w ust. 5 następuje po uzyskaniu zgody Prezesa Polskiej Konfederacji sportu.”;

15) art. 37 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 37. 1. Odpowiedzialność dyscyplinarna związana z naruszeniem, w czasie lub w związku z zawodami sportowymi, reguł technicznych i dyscyplinarnych określonych przez właściwe polskie związki sportowe jest wykonywana w trybie i na zasadach ustalonych w ich regulaminach, z uwzględnieniem przepisów wydanych na podstawie art. 49 ust. 3.
2. Regulaminy, o których mowa w ust. 1, powinny określać w szczególności organy dyscyplinarne uprawnione do orzekania, ich kompetencje, tryb postępowania oraz rodzaje wymierzanych kar.”;

16) w art. 40:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Trybunał składa się z 24 arbitrów, których powołują w równej liczbie minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, Zarząd Polskiego Komitetu Olimpijskiego i Prezes Polskiej Konfederacji Sportu.”,

b) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Organizację Trybunału i tryb jego postępowania określa Zarząd Polskiego Komitetu Olimpijskiego.

6. Działalność Trybunału, wiążąca się z rozpoznawaniem środków zaskarżenia, o których mowa w art. 41, może być dofinansowana ze środków bu-

dżetu państwa z części będącej w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.”;

17) w art. 41:

a) w ust. 1:

- w zdaniu wstępnym po wyrazach „mogą być” dodaje się wyraz „ponadto”,

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wykluczenie lub skreślenie zawodnika, sędziego lub działacza sportowego ze związku, klubu lub innej organizacji sportowej,”

- po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) wykluczenie lub skreślenie klubu lub innej organizacji ze związku sportowego,”

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Prawo zaskarżania decyzji dyscyplinarnych lub regulaminowych właściwych organów polskich związków sportowych przysługuje ponadto osobie uprawnionej, jeżeli decyzje te zostały wydane z naruszeniem przepisów prawa, statutów i regulaminów lub strona została pozbawiona prawa do obrony.”

c) dodaje się ust. 3-5 w brzmieniu:

„3. Od skargi pobiera się wpis. Wysokość wpisu nie może być wyższa niż 4000 złotych.

4. Orzeczenia Trybunału w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 2, są ostateczne i nie podlegają zaskarżeniu, z zastrzeżeniem art. 41a.

5. W przypadku niewykonania orzeczenia Trybunału, organ nadzorujący może stosować środki przewidziane w art. 16.”;

18) po art. 41 dodaje się art. 41a w brzmieniu:

„Art. 41a. 1. Od orzeczenia dyscyplinarnego lub regulaminowego wydanego przez Trybunał w sprawach, o których mowa w art. 41, przysługuje kasacja do Sądu Najwyższego w wypadku rażącego naruszenia przepisów prawa lub oczywistej niesłuszności orzeczenia.

2. Kasację wnosi się za pośrednictwem Trybunału, w terminie miesięcznym od dnia doręczenia orzeczenia stronie skarżącej.

3. Trybunał odrzuci na posiedzeniu niejawnym kasację wniesioną po upływie terminu, z innych przyczyn niedopuszczalną jak również kasację, których braków strona nie uzupełni w wyznaczonym terminie.

4. Trybunał przekaże kasację w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu.

5. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację od orzeczenia Trybunału na zasadach przewidzianych w Kodeksie postępowania cywilnego.”;

19) w art. 44:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zorganizowane zajęcia w zakresie sportu i rekreacji ruchowej mogą prowadzić także osoby posiadające kwalifikacje instruktora i trenera.”,

b) w ust. 2 wyrazy „w ust. 1” zastępuje się wyrazami „w ust. 1 i 1a”;

20) w art. 50 uchyla się ust. 2;

21) art. 53 otrzymuje brzmienie:

„Art. 53. 1. Uprawianie alpinizmu, sportów motorowych, pletwonurkowania wymaga posiadania specjalistycznego przygotowania oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tych dziedzinach i dyscyplinach sportu.

2. Uprawianie sportów strzeleckich i żeglarstwa wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji, potwierdzonych stosowanym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa.

3. Za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 2 oraz przeprowadzeniem egzaminu pobiera się opłaty, które stanowią dochód podmiotu wydającego dokument i przeprowadzającego egzamin. Wysokość opłat jest proporcjonalna do poniesionych kosztów.

4. Wysokość opłat za egzamin nie może być wyższa niż 800 zł, natomiast wysokość opłat za wydanie dokumentu nie może być wyższa niż 250 zł.

5. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, kwalifikacje niezbędne do uprawiania żeglarstwa, wynikające z nich uprawnienia, wzory dokumentów stwierdzających nabycie kwalifikacji oraz zasady bezpieczeństwa, o których mowa w ust. 2.”.

Art. 2.

W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz.U. z 2001 r. Nr 5, poz. 43, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 18 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do statku używanego do połowu ryb bez napędu mechanicznego o iloczynie długości i szerokości nieprzekraczającym 20 m² lub o napędzie mechanicznym o mocy 20 kW. Sprawy rejestracji tych statków regulują odrębne przepisy.”;

2) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Art. 19. 1. Rejestr prowadzi dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej właściwy dla portu macierzystego statku, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Rejestr statków używanych do celów sportowych lub rekreacyjnych prowadzi właściwy polski związek sportowy, o którym mowa w art.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2001 r. Nr 100, poz. 1085 oraz z 2002 r. Nr 199, poz. 1672.

10 ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz.U. z 2001 r. Nr 81, poz. 889, z późn. zm.³⁾).

3. Wpis do rejestru następuje na podstawie pisemnego wniosku. Do złożenia wniosku o wpis statku do rejestru jest obowiązany armator, niezwłocznie po wybudowaniu lub nabyciu statku w kraju albo po przybyciu statku do kraju, w razie nabycia go za granicą.”;

3) w art. 20 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Po wpisaniu statku do rejestru administracyjnego polskich statków żeglugi śródlądowej dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej wydaje armatorowi dokument rejestracyjny stanowiący dowód polskiej przynależności statku, z zastrzeżeniem ust. 4a.”;

4) po art. 20 ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Po wpisaniu statku używanego wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji organ rejestracyjny właściwego polskiego związku sportowego wydaje dokument rejestracyjny stanowiący dowód polskiej przynależności statku.”.

Art. 3.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia z wyjątkiem art. 1 pkt 8, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2001 r. Nr 102, poz. 1115, z 2002 r. Nr 4, poz. 31, Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 93, poz. 820, Nr 130, poz. 1112 i Nr 207, poz. 1752 oraz z 2003 r. Nr 203, poz. 1966.

Uzasadnienie

Zaproponowane w projekcie zmiany ustawy o kulturze fizycznej wynikają z praktyki stosowania tego aktu prawnego. Należało usunąć nieprawidłową redakcję niektórych obowiązujących przepisów oraz wprowadzić niektóre nowe normy, bowiem stan aktualny utrudnia właściwą regulację określonych sfer życia sportowego.

Dotychczasowa definicja zawodnika oparta na fakcie uprawiania określonej dyscypliny sportu w sposób amatorski lub profesjonalny i uczestniczenia we współzawodnictwie sportowym, okazała się nieprecyzyjna i mało przydatna w praktyce. Istotnym elementem pojęcia zawodnika jest niewątpliwie uczestnictwie we współzawodnictwie sportowym w danej dyscyplinie. Nie chodzi tu jednak o jakiegokolwiek współzawodnictwo sportowe, ale tylko takie:

- które zostało zorganizowane przez właściwy polski związek sportowy lub właściwą organizacją międzynarodową,
- w którym uczestniczące osoby posiadają zezwolenie w postaci licencji lub dokumentu o innej nazwie, ale o podobnym charakterze.

Od dłuższego czasu był sygnalizowany, zwłaszcza przez urzędników starostw powiatowych, brak przepisu wykonawczego precyzującego tryb składania wniosków, niezbędne dokumenty, sposób prowadzenia ewidencji itd. Potrzeba takiej regulacji stała się jeszcze bardziej odczuwalna z chwilą objęcia obowiązkiem wpisu do ewidencji wszystkich stowarzyszeń kultury fizycznej nie prowadzących działalności gospodarczej (art. 7a ust. 3).

Praktyka organizacji i funkcjonowania sportu wyczynowego osób niepełnosprawnych wykazała, że ogólna regulacja zawarta w art. 23 ust. 2 jest niewystarczająca, w szczególności w odniesieniu do członków kadry narodowej i reprezentantów kraju. Niezbędne okazało się:

- upoważnienie stowarzyszenia zajmującego się sportem osób niepełnosprawnych do ustalenia składu kadry narodowej (art. 25 ust. 4a),
- upoważnienie Polskiego Komitetu Paraolimpijskiego do ustalania składu reprezentacji Polski na igrzyska paraolimpijskie (art. 12 ust. 3).

Już od 1996 r. przepis art. 15 ust. 2 dotyczący nadzoru Prezesa UKFiT, a potem UKFiS nad związkami sportowymi o zasięgu ogólnokrajowym działającymi w wielu dyscyplinach lub dziedzinach sportu był w niewielkim stopniu stosowany. Po przesunięciu problematyki sportu osób niepełnosprawnych do bezpośredniej gestii Ministra

Edukacji Narodowej i Sportu, po wprowadzeniu odrębnej regulacji, na podstawie art. 5a dotyczącego kultury fizycznej w wojsku i Policji dalsze sprawowanie przez Prezesa Polskiej Konfederacji Sportu nadzoru nad Związkiem Sportowym "Start", Wojskową Federacją Sportu i Federacją Sportu "Gwardia" nie byłoby uzasadnione.

W wielu środowiskach sportowych i prawniczych była wielokrotnie podnoszona zbyt ogólnikowość regulacji zawartej w art. 15 ust. 3 ustawy dotyczącej przeprowadzenia przez starostów i Prezesa Polskiej Konfederacji Sportu kontroli działalności stowarzyszeń kultury fizycznej i związków sportowych, w tym polskich związków sportowych. Stawiane były w szczególności pytania: czy kontrolą powinny być objęte wszystkie rodzaje działalności stowarzyszenia i związku sportowego, czy tylko niektóre, czy działalność ta winna być oceniana tylko z punktu widzenia legalności, czy również z punktu widzenia celowości, gospodarności i rzetelności. Akt wykonawczy na podstawie proponowanej delegacji z art. 15 ust. 4 pozwoli na usunięcie wymienionych wątpliwości.

Z brzmienia art. 16 i art. 41 ust. 1 i 2 wynika, że orzeczenia dyscyplinarne organów polskich związków sportowych mogą podlegać zaskarżeniu do Trybunału Arbitrażowego do spraw Sportu przy PKOL, ale mogą być objęte również działaniami nadzorczymi Prezesa Polskiej Konfederacji Sportu. Tego rodzaju nakładanie się kompetencji dwóch różnych organów jest z pewnością zjawiskiem niepożądanym. Zasadne wydaje się, zatem wyłączenie wymienionych decyzji spod nadzoru Prezesa Polskiej Konfederacji Sportu przy założeniu, że Trybunał Arbitrażowy jest organem lepiej przystosowanym do rozpoznawania tego rodzaju spraw.

W art. 18a dokonano zmiany organu powołującego radę sportu: ze stanowiącego na wykonawczy. Poprawka ta ma na celu uproszczenie możliwości powoływania rady sportu.

W obydwu artykułach dokonano również zmian polegających na spowodowaniu czytelniejszych zapisów. W art. 18b doprecyzowano o jakie wojewódzkie interdyscyplinarne stowarzyszenie chodzi. Zmiana ta jest zgodna z ideą działań MENiS w stosunku do systemowych rozwiązań na szczeblu wojewódzkim oraz wprowadzono zapis obligatoryjnego powołania przez organ wykonawczy rady sportu. Wprowadzenie takiego zapisu spowoduje fakt, że rady sportu autentycznie zaczną funkcjonować na wszystkich szczeblach samorządu.

Określenie "*sport*" jest obecnie używane zarówno w rozumieniu sportu powszechnego, sportu dla wszystkich (w znaczeniu zbliżonym do pojęcia rekreacja ru-

chowa), jak i w rozumieniu sportu wyczynowego, kwalifikowanego. Nie ulega wątpliwości, że w art. 21 i art. 22 określenie "*sport*" zostało użyte w znaczeniu sportu wyczynowego.

Zawarta w art. 24 dotychczasowa regulacja spraw związanych z licencją zawodniczą nie odpowiada potrzebom praktyki. Nieprzydatna okazała się licencja jako zezwolenie na uprawianie określonej dyscypliny sportu w sytuacji, kiedy istniało zapotrzebowanie na dokument uprawniający zawodnika do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym, organizowanym przez właściwy polski związek sportowy. Również dotychczasowy tryb wydawania licencji zawodniczych budził zastrzeżenia. Nietrafnym okazało się bowiem wydawanie przez polskie związki sportowe licencji w formie decyzji administracyjnych stosownie do postanowień rozporządzenia ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu. Wysuwane były także postulaty stworzenia podstawy prawnej do pobierania opłat za wydanie dokumentów licencyjnych, opłat pokrywających przynajmniej koszty ich przygotowania. Sytuacja ta spowodowała pojawienie się - w miejsce licencji zawodniczych - dokumentów o innej nazwie, które stawały się niekiedy przedmiotem obrotu. Proponowane brzmienie art. 24 ma zastąpić dotychczasowe, nietrafne rozwiązania.

Delegacja z art. 50 ust. 2 zobowiązuje Radę Ministrów do uregulowania zakresu i zasad opieki medycznej nad osobami uczestniczącymi w zajęciach wychowania fizycznego, sportowych i rekreacyjnych oraz imprezach sportowych i rekreacyjnych. Część z tych zagadnień została już uregulowana w innych aktach prawnych, np. w rozporządzeniach:

- Ministra Zdrowia z dnia 25 czerwca 2003 r. w sprawie zakresu i organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz.U. Nr 130, poz. 1196),
- Ministra Zdrowia z dnia 18 lipca 2003 r. w sprawie sposobu dokonywania kwalifikacji do poszczególnych dyscyplin sportu, zakresu koniecznych badań lekarskich oraz ich częstotliwości w stosunku do dzieci i młodzieży do ukończenia 21 roku życia ubiegających się o przyznanie licencji na amatorskie uprawianie określonych dyscyplin sportu (Dz.U. Nr 141, poz. 1379),
- Ministra Edukacji Narodowej z dnia 12 września 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad i warunków prowadzenia działalności w dziedzinie rekreacji ruchowej (Dz.U. Nr 102, poz. 1095).

W tej sytuacji należało skreślić nieaktualną już delegację z art. 50 ust. 2 i wprowadzić w art. 25 ust. 1a nową delegację upoważniającą do unormowania zagadnień jeszcze nieuregulowanych, tj. zakresu koniecznych badań lekarskich i ich częstotliwości w stosunku do zawodników uczestniczących we współzawodnictwie sportowym.

Liczne kontrowersje na linii: polski związek sportowy i członkowie kadry narodowej, w szczególności dotyczące praw marketingowych i prawa do wizerunku zawodnika skłaniają do stworzenia ustawowych podstaw uregulowania tego problemu. Proponowane brzmienie ust. 2 w art. 25 stwarza taką podstawę. Pozwala bowiem na określenie szczegółowych praw i obowiązków kadry narodowej, w tym i praw marketingowych przez każdy polski związek sportowy, a zatem z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych dyscyplin i dziedzin sportu.

Proponowany zapis ust. 1 w art. 29 umożliwia podejmowanie działalności w zakresie sportu profesjonalnego przez wszystkie rodzaje podmiotów gospodarczych. Dotychczasowe zawężenie kręgu podmiotów uprawnionych do prowadzenia tej działalności wyłącznie do polskich związków sportowych i sportowych spółek akcyjnych nie znajduje uzasadnienie merytoryczne, nie odpowiada problemom praktyki i pozostaje w kolizji z duchem ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Proponowana wersja art. 36 ma usunąć zarzuty podnoszone pod adresem dotychczasowego uregulowania, przy uwzględnieniu aktualnego stanu zorganizowania sportu profesjonalnego w Polsce. Propozycja nowego zapisu art. 36 ma służyć w szczególności:

- dopracowaniu relacji pomiędzy polskimi związkami sportowymi a ligą zawodową,
- określeniu podmiotu zarządzającego ligą zawodową,
- doprecyzowaniu warunków tworzenia i funkcjonowania lig zawodowych,
- zabezpieczeniu interesów kadry narodowej związanych z przygotowaniem i udziałem w imprezach międzynarodowych.

Celowość dokonania zmiany redakcji ust. 1 w art. 37 wynika z przekonania, że do czasu zakończenia postępowania wewnętrznego w polskich związkach sportowych nie można mówić o sporach pomiędzy polskim związkiem sportowym a zawodnikiem, trenerem, sędzią, klubem lub działaczem sportowym. W tym postępowaniu mamy do czynienia z wykonywaniem odpowiedzialności dyscyplinarnej za określone czyny lub za-

niechania. O sporach można mówić dopiero wtedy, kiedy ostateczne orzeczenia dyscyplinarne są kierowane do rozstrzygnięcia przez podmioty zewnętrzne.

Również zmiana ust. 2 w art. 37 okazała się potrzebna. Zbyt kłopotliwe stało się określenie w statutach polskich związków sportowych katalogu wymierzanych kar w postępowaniach dyscyplinarnych ze względu na znaczną liczbę tych kar i podatność na zmiany. Przeniesienie tej regulacji do regulaminów wewnętrznych polskich związków sportowych wydaje się uzasadnione i odpowiada powszechnej praktyce.

Praktyka wykazała, iż dotychczasowe przepisy dotyczące organizacji i funkcjonowania Trybunału Arbitrażowego do spraw Sportu przy PKOl nie są wystarczające i nie dość precyzyjne. Należało w szczególności:

- wskazać podmioty uprawnione do powoływania arbitrów Trybunału,
- wyraźnie wyodrębnić obie funkcje Trybunału, tj. sądu polubownego w sprawach majątkowych związanych z działalnością sportową oraz sądu dyscyplinarnego w sprawach wymienionych w art. 41,
- zapewnić pokrycie kosztów funkcjonowania Trybunału zwłaszcza jako sądu dyscyplinarnego,
- usunąć wątpliwości interpretacyjne odnośnie zakresu podmiotowego i przedmiotowego,
- stworzyć podstawę prawną zaskarżenia orzeczeń Trybunału,
- zapewnić wykonalność orzeczeń Trybunału.

Proponowane uzupełnienia art. 40 i 41 oraz nowy art. 41a mają wypełniać luki w dotychczasowych regulacjach.

W wyniku ostatnich zmian art. 44 ustawy - najprawdopodobniej przez przeoczenie - instruktorzy sportowi i trenerzy utracili posiadane przedtem ustawowe prawo do prowadzenia zorganizowanych zajęć w zakresie sportu i rekreacji. Tę oczywistą omyłkę należało usunąć.

Zmiany ustawy zaproponowane w art. 53 wynikają ze zmian warunków uprawiania dyscyplin i dziedzin sportowych uznanych jako "niebezpieczne".

Proponuje się zatem ponowne określenie katalogu dyscyplin i dziedzin sportu, których uprawianie regulowane jest przepisami art. 53 ustawy. W odniesieniu do większości z nich brak jest bowiem przesłanek do tak restrykcyjnej reglamentacji ich uprawiania. Stąd też w odniesieniu do alpinizmu, sportów motorowych oraz pływania proponuje się wprowadzenia przepisu wskazującego, iż uprawiający te dyscypli-

ny sportu powinien się do tego odpowiednio przygotować oraz przestrzegać zasad bezpieczeństwa określonych w tych dyscyplinach i dziedzinach sportu.

W odniesieniu natomiast do sportów, których uprawianie może zagrażać bezpieczeństwu innych osób tj. sportów strzeleckich oraz żeglarstwa proponuje się precyzyjne określenie kwalifikacji niezbędnych przy ich uprawianiu oraz szczegółowych zasad bezpieczeństwa, jakie powinna przestrzegać osoba uprawiająca te sporty.

Reguluje się również kwestie opłat za czynności związane z przeprowadzeniem stosownych egzaminów i wydaniem dokumentów potwierdzających nabycie kwalifikacji. Wysokość opłat za egzamin nie może być wyższa niż kwota 800 zł, natomiast opłata za wydanie dokumentu - 250 zł.

Ponadto proponuje się zmiany w zakresie przepisów art. 53 ust. 3 (art. 2 projektu) dotyczących rejestracji statków używanych do celów sportowych i rekreacyjnych. Zmiany te wynikają z konieczności właściwego unormowania spraw związanych z ich rejestracją.

Obowiązujące przepisy nie określają bowiem obowiązku rejestracji, a także obowiązku ponoszenia opłat za czynności rejestrowe dokonywane przez właściwe organy. Stąd też proponuje się przeniesienie regulacji w tym zakresie do przepisów ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz.U. z 2001 r. Nr 5, poz. 43 z późn.zm.). Ustawa o żegludze śródlądowej reguluje bowiem sprawy związane z uprawianiem żeglugi na wodach śródlądowych uznanych za żeglowne na podstawie przepisów Prawa wodnego. Należy również wskazać, że zakresem regulacji ustawa o żegludze śródlądowej obejmuje wszystkie statki przeznaczone lub używane na śródlądowych drogach wodnych, w tym statki przeznaczone do uprawiania sportu i rekreacji, ze stosownymi wyłączeniami. Dlatego też przeniesienie przepisów dotyczących rejestracji statków używanych do celów sportowych lub rekreacyjnych do tej ustawy wydaje się zasadnym.

W tym zakresie proponuje się określenie podmiotów odpowiedzialnych za prowadzenie rejestru tj. właściwego polskiego związku sportowego, natomiast zasady prowadzenia rejestru będą te same w odniesieniu do rejestru statków prowadzonego przez urzędy żeglugi śródlądowej.

Proponowane zmiany ustawy o kulturze fizycznej nie pociągają za sobą wzrostu wydatków z budżetu Państwa.

Zmiany te nie są objęte zakresem prawa Unii Europejskiej.

Warszawa, dnia 13 sierpnia 2004 r.

Pan

Poseł Mirosław Drzewiecki

Przewodniczący Komisji

Kultury Fizycznej i Sportu

Opinia prawna

do w komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej i ustawy o żegludze śródlądowej w zakresie zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt przewiduje zmianę ustaw: z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. z 2001 r. Nr 81, poz. 889, z późniejszymi zmianami) i z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 43, z późniejszymi zmianami). Przedmiotem zmian są: definicja legalna „zawodnika”, zasady tworzenia związków sportowych, tworzenia i działania ligi zawodowej, umocowanie prawne polskiego związku wędkarstwa sportowego oraz polskiego związku sportowego sportów lotniczych, kompetencje Polskiego Komitetu Paraolimpijskiego, przepisy dotyczące postępowania dyscyplinarnego i odpowiedzialności dyscyplinarnej, zadań jednostek samorządu terytorialnego w

zakresie kultury fizycznej, uzyskiwania licencji zawodnika, prowadzenia rejestru statków używanych do celów sportowych lub rekreacyjnych. Przewiduje się też rozszerzenie katalogu podmiotów uprawnionych do prowadzenia działalności w zakresie sportu profesjonalnego.

Proponowana ustawa ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.

2. Analiza przepisów projektu pod kątem zgodności z prawem Unii Europejskiej

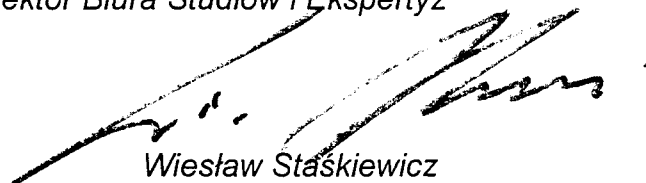
Kwestie będące przedmiotem projektu ustawy nie są regulowane prawem wspólnotowym, w tym Traktatem o przystąpieniu Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej.

3. Konkluzja

Projekt ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej i ustawy żegludze śródlądowej nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Opracowała: *Dorota Olejniczak, ekspert ds. legislacji*

Akceptował: *Dyrektor Biura Studiów i Ekspertyz*

Wiesław Stąskiewicz

Warszawa, dnia 13 sierpnia 2004 r.

Pan
Józef Oleksy
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie zgodności komisijnego projektu ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej i ustawy o żegludze śródlądowej z prawem Unii Europejskiej

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 Nr 12, poz. 182) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt przewiduje zmianę ustaw: z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. z 2001 r. Nr 81, poz. 889, z późniejszymi zmianami), z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 43, z późniejszymi zmianami). Przedmiotem zmian są: definicja legalna „zawodnika”, zasady tworzenia związków sportowych, tworzenia i działania ligi zawodowej, umocowanie prawne polskiego związku wędkarstwa sportowego oraz polskiego związku sportowego sportów lotniczych, kompetencje Polskiego Komitetu Paraolimpijskiego, przepisy dotyczące postępowania dyscyplinarnego i odpowiedzialności dyscyplinarnej, zadań jednostek samorządu terytorialnego w zakresie kultury fizycznej, uzyskiwania licencji zawodnika, prowadzenia rejestru statków używanych do celów sportowych lub rekreacyjnych. Przewiduje się też rozszerzenie katalogu